

RICARD PÉREZ CASADO

Matalasser PP?

Una feina tan inútil com necessària. Fer i refer el matalàs que sempre farà més còmode el descans. Almenys quan els matalassos eren de llana o ploma, ara relegats a la memòria. Amb el punt d'ironia respecte de l'autor, el matalasser, de dedicació esporàdica, i sembla que poc reconeguda al nostre santoral laic d'oficis.

Quan han ordit una Acadèmia, ressusciten els reglaments. I els titulats de sempre es queden despullats. Quan pensem en autogovern, ens dediquen més centralisme. Quan tot va bé, diuen, la gent, les gents, s'empenyen. Fan i refan el matalàs, però no el canvien, i amb la mateixa llana s'arriba a la borra, i amb la ploma, al buidatge de l'habitacle nocturn i de plaer. La conclusió: podem acabar sobre les costelles del llit, poc propícies al plaer o al descans. Que potser era on volien deixar la ciutadania.

És clar que fent i refent, sempre ens trobem amb el mateix, una mica més disminuït, com recordem els qui hem vist, als terrats, la llana i la ploma, que sempre requerien alguna addició. O, altrament, que sempre retrobem la faç sinistra d'un passat que semblava arraconat als museus, als llibres de les històries. Perquè en l'obra dels antics artesans de les vares i la pols, la matèria era la mateixa, i el resultat ben confortable. Per contra, els artesans de la desmemòria, del memoricidi, s'entesten a fabricar un resultat que no tinga res a veure amb l'original matalàs comú.

Així un dia sí i l'altre també, pretenen aniquilar un espai de convivència de les idees i les pràctiques estètiques, com El Carme. Potser tractant de fer oblidar a una Carme, la nostra Alborch. Uns altres afegeixen una cagerada de pardal sobre el Palau de la Música de Garcia Paredes. I l'endemà, del bracet del franquisme més arnat posen les mans sobre l'obra de Portaceli i Grassi, amb greu menyspreu per la raó i la racionalitat.

Mentrestant, tots a la plaça, esperant que els bàrbars acaben la feina. Al Bena-

cantil d'Alacant, o al Pinar de Castelló, a les defecacions del Segura, o als camps de golf, i de *golfos*. Sembla oportú exhumar un crit vell, el de ja n'hi ha prou! I convocar a la santa indignació dels qui ahir fórem súbdits, un altre dia ciutadans lliures, i ara, a més, contribuents i usaris, mal que els pese als hereus del Capitàn Espana, ara conegut com Aznar, i el seu representant a la terra.

Se n'han passat, se n'estan passant, vaja. I no val més bloc que el que pot liderar la majoria social del país. Sense cap broma ni rialles. Per fer país, i fer ciutat

“La recuperació de l'exigència cívica resulta urgent, en la mesura que la pesta del feixisme aguaita una vegada més entre les nostres ciutats confiades”

al país de les ciutats, la seu de la civilitat davant la barbàrie de l'expoli, de la memòria i del territori. Una dotzena de mesos per unes eleccions, les que han de fer possible arraconar els matalassers del PP, sempre disposats a traure unes borres de llana, unes plomes més del matalàs que interessa a la ciutadania. Jubilar-los és una qüestió d'higiene, i als seus psicofants, ben retribuïts, ja els trobarem ofici nou, que la formació professional, la reconversió, forma part, també, de l'herència.

Els ciutadans de la plaça ja coneixen què els espera. En tenen l'experiència,

i no poden adduir ignorància. Cert que tenen memòria de les errades, però també coneixement de les complicitats, de la capacitat de fer i refer el matalàs de la convivència, de l'ampliació dels espais de la convivència. En les arts i en les ciències, en els serveis més comuns, de la salut a l'educació. I ja han vist els resultats dels matalassers del PP, en els hospitals o en les escoles, en la llengua o en l'autogovern, en l'ús i abús dels seus diners. En la reducció a la ignorància de la cultura, la pròpia, la de cadascun de nosaltres.

Alguns hem reprès una tasca abandonada per indignació. Cívica indignació, que, per fortuna, comença a créixer, molt més que no es pensen ni diuen ells. La indignació cívica que ens retorna, a joves, i no tan joves, a exigir responsabilitats, a formular alternatives que ens permeten ser ciutadans. Ser ciutadans, com una mena de proclamació revolucionària, que, a la vista del règim aznarozaplanista, ho sembla més que mai. Tan cert com defensar les obvietats, de llengua, territori, ciutats, i llibertats a seques.

És a dir, el combat per l'evidència, com ho mostra ben clar la manipulació de la informació a propòsit d'una vaga, seguida per la immensa majoria dels treballadors i treballadores del país, mentre el Govern, els governs, s'entesten a negar-ne fins i tot l'existència. Amb el pas dels dies, el Govern, els governs del PP, s'acosten més a un règim que, encara que ja fa més de vint-i-cinc anys que va desaparèixer, subsisteix en les formes, en les maneres, i, el que és encara més perillós, en els continguts.

Refer el teixit de les complicitats ciutadanes, reivindicar el paper de la política, resulten tasques urgents, inajornables. La recuperació de l'exigència cívica resulta urgent, en la mesura que la pesta del feixisme aguaita una vegada més entre les nostres ciutats confiades.

Diputat socialista per València